

Sygn. akt V CSK 415/17

POSTANOWIENIE

Dnia 30 stycznia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z wniosku T. [...] Spółki Akcyjnej z siedzibą w K.
przy uczestnictwie Gminy Miejskiej G.
o zasiedzenie służebności przesyłu,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 30 stycznia 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestnika postępowania
od postanowienia Sądu Okręgowego w L.
z dnia 5 stycznia 2017 r., sygn. akt II Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Skarżący we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołał przesłanki z art. 398² § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. to jest występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego i oczywistą zasadność skargi kasacyjnej.

Zagadnienie prawne skarżący ujął w pytaniu: „czy dla udowodnienia przeniesienia posiadania urzędzeń przesyłowych pomiędzy wnioskodawcą a jego poprzednikiem prawnym, wystarczające jest wykazanie następstwa prawnego pomiędzy tymi podmiotami, czy też konieczne jest przedstawienie dowodów potwierdzających wprost przeniesienie posiadania urzędzeń przesyłowych ?”.

Zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego wskazanie, jako przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania istotnego zagadnienia prawnego, nakłada na skarżącego obowiązek nie tylko sformułowania tego zagadnienia, ale, co istotne, przedstawienia wyczerpującej argumentacji, wykazania, że jest to zagadnienie nowe dotychczas nierozstrzygnięte, oraz że jego precedensowy charakter będzie miał znaczenie przy rozstrzyganiu spraw podobnych przez sądy powszechne. Uzasadnienie, zatem tej przesłanki wymaga od skarżącego szczególnej staranności w wykazywaniu „istotności” zagadnienia, które musi mieć charakter prawny.

Uzasadnienie przedstawione przez skarżącego tych wymagań nie spełnia. Uzasadniając powyższą przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania

skarżący ograniczył się do skrótowego zaprezentowania swojego stanowiska w sprawie, polemizując przy tym z oceną dowodów dokonaną przez sąd drugiej instancji, którą Sąd Najwyższy pozostaje związany (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Skarżący nie przeczy także, że Sąd Najwyższy zajmował już stanowisko we wskazanej kwestii, zaznacza jedynie, że orzecznictwo to nie jest zgodne z jego poglądem na sprawę. Przypomnieć, zatem tylko należy, że Sąd Najwyższy w swoich orzeczeniach, odwołując się do art. 348 k.c. stanowiącego, że przeniesienie posiadania następuje przez wydanie rzeczy, wyrażał pogląd, że w przypadku przeniesienia służebności przesyłowej wydanie rzeczy polega na przejęciu przedsiębiorstwa przesyłowego, którego użyteczność jest zwiększana przez korzystanie z cudzej nieruchomości w zakresie odpowiadającym służebności gruntowej (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 20 stycznia 2015 r., V CSK 26/14; z dnia 12 lutego 2015 r., IV CSK 280/14; z dnia 15 października 2015 r., II CSK 853/14, nie publ.) i skarżący nie przedstawił argumentów wskazujących na potrzebę zmiany tego stanowiska. Dodać należy, że o przejęciu przedsiębiorstwa a więc i następstwie prawnym i jego skutkach decydują albo akty prawne albo czynności prawne (por. uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 14 września 2017 r. V CSK 500/16, nie publ.).

Brak jest podstaw do przyjęcia, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Powołując tę przesłankę skarżący w znacznej części powtórzył argumentacją przywołaną dla uzasadnienia przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., podczas gdy zarzut oczywistej zasadności skargi stoi w logicznej sprzeczności z potrzebą rozpoznania zagadnienia prawnego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 2009 r., sygn. akt V CSK 358/08). Z kolei twierdzenie o wadliwym zastosowaniu art. 7 k.c. nie zostało wsparte wymaganą argumentacją prawną.

Mając na uwadze powyższe Sąd Najwyższy postanowił jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

aw
jw